

2008 ،MARCH 11 ،TUESDAY

مختصر: هوشنگ معین زاده و کتاب هایش

ادبیات الحادی رشته‌ای است در ادبیات که با به خدمت گرفتن فرم و زبان ادبی، به مفاهیم و مضامین نقاد دین و خدا می‌پردازد. از این رو، این سیاق، پیش و بیش از آنکه ارتقای ادبی (هنر برای هنر) مد نظرش باشد، روشنگری فلسفی را در هدف دارد. شیوه‌ی ادبی یادشده در زبان ما کم‌سابقه نیست، اما تا بخواهید کمیاب است. دلیل‌اش هم چوب تکفیر همه‌ی این سال‌ها بوده است که احیانا یادآوری نمی‌خواهد.

هوشنگ معین زاده نماینده‌ای است بس گرانقدر در این حوزه. معین زاده با ذهنی باز، نگاهی ژرف و نثری پرداخته، آثار ارحمندی آفریده است که هیچ خانه و کتابخانه‌ای را از آنها خالی مباد. در جامعه‌ای که غالب نویسندگان آن خودسانسوری و نان به نرخ روز خوردن را روش خود کرده‌اند، شجاعت‌مردی چون هوشنگ معین زاده چراغ پرنوری است در ظلمات سهمگین‌اش. هر چند مضمون آثار معین زاده سکوت غالب منتقدین ادبی را در پی داشته (لابد از ترس تکفیر)، با تمام این وصف، ماهیت غنی و محتوی روشنگر این آثار سببی بوده که زیر سایه نمانند و خواننده‌ی خود را در بیرون و درون مرز بیابند؛ اشتیاق روزافزون نسل جوان ایران به دانستن نیز از قلم نیافتد. ختم کلام این‌که چشمه‌ی وجدان آدمی بایستی رو به خشکی باشد اگر خواندن آثار این نویسنده ستایش‌اش برنیانگیزد.

مجید زهری :: [LINK](#) :: 7 COMMENTS ::